

Arrest

nr. 250 062 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 januari 2021 waarbij de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 1 april 2019, diende op 4 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 augustus 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 26 augustus 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 10 juli 2020 van 13u11 tot 17u45 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocate, Meester Kiwakana, was gedurende het ganse persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, E.A.C.J., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 16 oktober 1992 in Sincelejo, departement Sucre. Daar heeft u gewoond tot u startte met uw studies aan de hogeschool in Bucaramanga, departement Santander. Daarna woonde u afwisselend in Sincelejo en in Chinú, departement Cordoba, waar u werkte in de blokkenfabriek van uw vader. In februari 2018 verhuisde u voor een vijftal maanden naar El Tigre, nabij Chinú, in het kader van een project van de organisatie ASDEPOVUB (Asociacion de Desplazado y Poblacion Vulnerable de Barrancabermeja). In El Tigre hield u zich onder meer bezig met logistieke ondersteuning op de terreinen waar de huizen voor de ontheemden gebouwd zouden worden. Half april kwam de gewapende groepering Aguilas Negras naar uw huis in El Tigre, waarbij zij in de lucht schoten en hard op de deur bonsden. Nadat de Aguilas Negras uw huis bezocht hadden, ontving u in april 2018 twee dreigbrieven. U werd tevens telefonisch en via sms bedreigd door onbekende personen. In juni keerde u terug naar het huis van uw vader. Op 11 augustus 2018 kreeg u telefoon van uw vriend J.G., die u overhaalde om naar Sincelejo te gaan en deel te nemen aan zijn project, hetgeen u deed en waarbij u door middel van video's de corruptie binnen het gemeentebestuur te Sincelejo aanklaagde. Op 4 december 2018 diende u in Sincelejo voor een eerste maal klacht in bij het openbaar ministerie in verband met de bedreigingen die u ontving naar aanleiding van uw vroegere activiteiten in El Tigre, maar met deze klacht gebeurde niets. Op 6 januari 2019 werd u telefonisch bedreigd, op 7 januari 2019 werden u en uw vriend J.G. achtervolgd door twee mannen op een motorfiets. U besloot om op 10 januari 2019 een tweede keer klacht in te dienen. In februari ontvingen zowel u als uw vriend een brief met de boodschap uw activiteiten voor het project in Sincelejo stop te zetten. Op 31 maart 2019 vertrok u naar België, waar u op 1 april 2019 aankwam. U diende op 4 april 2019 uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord omwille van uw activiteiten als sociaal leider.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: uw paspoort, identiteitskaart, een aangifte bij het parket en een medisch attest. U bezorgde ons tevens een USB-stick met divers beeldmateriaal in verband met uw activiteiten in El Tigre en Sincelejo. Op 17 juli 2020 bezorgde u ons via mail nog een drietal nieuwsartikelen in verband met de aanslag op J.G., een attest van het parket en een foto van een dreigbrief.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft aan te lijden aan epileptische aanvallen en hiervoor medicatie te nemen. U legt in dit kader ook een medisch attest voor. De verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud aflegt omtrent uw gezondheidstoestand zijn echter niet van aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bovendien hebben noch u, noch uw advocaat opmerkingen bij het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw relaas blijkt dat de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit Colombia de bedreigingen zijn die u ontving naar aanleiding van uw betrokkenheid bij het project van uw vriend J.G. in Sincelejo. Wanneer u gevraagd werd of u na uw verhuis uit El Tigre naar Sincelejo nog bedreigingen ontvangen had naar aanleiding van uw vroegere activiteiten in El Tigre, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.20). U verklaart dat het project in El Tigre geen uitstaans had met het project in Sincelejo (CGVS, p.8-9).

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat uw activiteiten voor het project in Sincelejo effectief nefaste gevolgen voor uzelf zouden hebben. U geeft zelf aan dat uw vriend J.G. de leiding had over dit project (CGVS, p. 10). Ook uit de bestanden op de door u voorgelegde USBstick blijkt dat het J.G. is die de leiding heeft over het project en die dan ook het meest in de kijker loopt. Hoewel u enkele artikels voorlegt waar uit blijkt dat J.G. op zondag 29 april 2019 in het been geschoten werd, geeft u aan dat u nog contact heeft met hem en dat het goed met hem gaat. Hij woont nog steeds in Sincelejo en is zelfs opgekomen voor de gemeenteraadsverkiezingen aldaar (CGVS, p. 11,12). Uit nazicht van de facebookpagina van J.G. (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots) blijkt dat hij zijn werkzaamheden als sociaal leider nog steeds verderzet en nog steeds regelmatig video's van zijn activiteiten deelt op sociale media. Het feit dat J.G., die u zelf aanduidt als de leider van het project, zijn werkzaamheden tot op de dag van vandaag kan verderzetten, haalt de vrees die u koestert naar aanleiding van de door u ontvangen bedreigingen terdege onderuit. Bovendien dient in dit verband aangestipt te worden dat u zichzelf ook portretteert als een sociaal leider en daarom een beroep doet op internationale bescherming (CGVS, p.16, 20-21, dvz, Vragenlijst CGVS, vraag 3). In het licht van het voorgaande hoeft het weinig betoog wanneer het CGVS concludeert dat u niet beschouwd kunt worden als een Colombiaans sociaal leider. Het loutere feit een ondersteunende rol te spelen bij een project maakt iemand niet tot een sociaal leider. Van een sociaal leider kan leiderschap worden verwacht, zoals u zelf trouwens ook zegt 'het is een leider, het woord zegt het zelf' (CGVS, p.20). Volledigheidshalve kan omtrent uw vermeend profiel als sociaal leider worden gesteld dat u niet in staat blijkt te zijn om ter staving van uw beweringen afdoende documentatie voor te leggen die een dergelijk profiel zou kunnen aantonen. Integendeel, uit alles wat u verklaart en uit de bewijsstukken die u neerlegt, blijkt dat het uw vriend J.G. is die aanspraak lijkt te maken op de titel van 'sociaal leider'. Uw loutere kortstondige betrokkenheid bij een project volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Wat betreft voorgenoemde bedreigingen komt u bovendien niet verder dan blote beweringen en legt u geen enkel betrouwbaar bewijs voor. In verband met deze feiten, die aan de grondslag liggen van uw beweerde vrees, legt u in eerste instantie slechts één document neer: een klacht die u hebt ingediend bij het parket op 10 januari 2019. Als bijlage bij dit document werd er onder meer een kopie van de klacht die door u werd neergelegd bij het parket op 4 december 2018 toegevoegd. In beide documenten staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare, verifieerbare, externe bron en maakt evenmin melding van vaststellingen die werden gedaan tijdens het onderzoek. De verklaringen die u in deze documenten geeft zijn vaag en bevatten geen enkel concreet element dat verder onderzoek mogelijk kan maken. De verklaringen die u geeft voor het ontbreken van verdere bewijsstukken zijn bovendien niet afdoende. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u ten minste drie dreigbrieven heeft ontvangen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u deze brieven niet kunt voorleggen, geeft u aan dat ze zich alle drie in het huis van uw vader bevinden, maar dat ze helaas verloren zijn gegaan (CGVS, p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u op 17 juli 2020 alsnog een foto van een dreigbrief voor kan leggen, die niet gedateerd is en waarvan de echtheid op geen enkele manier nagegaan kan worden. Op de vraag waarom u deze dreigbrieven, die toch belangrijke bewijsstukken zijn van uw problemen, niet heeft meegenomen bij uw vertrek, antwoordt u dat de migratiediensten ze zouden afnemen en rapporteren (CGVS, p. 19). Dit argument snijdt geen hout. Indien u daadwerkelijk zou vrezen dat de fysieke documenten zouden worden afgenomen, had u op zijn minst een digitale kopie van de brieven kunnen voorzien. Hiertoe bent u duidelijk voldoende technologisch onderlegd. Wanneer u gevraagd wordt of u eventuele screenshots van de bedreigingen via sms kan voorleggen, antwoordt u dat dat niet kon vanwege de 3G-technologie op uw telefoon (CGVS, p. 19). Deze 3G-technologie heeft echter geen invloed op de mogelijkheid van uw telefoon om screenshots te nemen. Deze vage verklaringen voor het ontbreken van bewijsstukken zijn des te meer frappant, gezien u aangeeft dat u al sinds het incident op 7 januari 2020 het plan had om naar België te komen (CGVS, p. 14). U heeft dus meer dan twee maanden de tijd gehad om de nodige bewijsstukken te verzamelen. Uw laatste dreigbrief ontving u in februari 2019, dus nadat u het idee had opgevat om asiel aan te vragen. Het is dan ook opmerkelijk dat u zelfs deze brief, of een eventuele kopie ervan, niet onmiddellijk kan

voorleggen. Het mag bovendien verbazing wekken dat u gezien de door u geschetste context in het geheel niet bij machte bent eensluidende verklaringen af te leggen over het aantal dreigbrieven of pamfletten dat u kreeg. In dit verband kan batig verwezen worden naar de verklaringen die u aflegde bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u verklaarde slechts één pamflet gekregen te hebben in Colombia, u toen immers gevraagd hoe u bedreigd werd, antwoordde u bij DVZ dat er een pamflet in uw huis achtergelaten werd, meer bepaald in december 2018. U toen verder gevraagd of u nog andere bedreigingen kreeg, naast dit ene pamflet, antwoordde u 'sms'jes van onbekenden', niks meer niks minder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, d.d.1/7/2019). Indien u in werkelijkheid meer dan één dreigbrief of pamflet zou hebben gekregen lijkt het niet meer dan normaal dan dat u dat ook al bij DVZ zou vermeld hebben, hetgeen u niet deed. Het valt dan ook nauwelijks ernstig te nemen dat u op het CGVS plots verklaart dat u 2 (dreig) brieven zou hebben gekregen in april 2018 in El Tigre (CGVS, p.15). Vervolgens heeft u het op het CGVS over een dreigbrief die u in februari 2019 in Sincelejo kreeg (CGVS, p.17), om vreemd genoeg te landen op de verklaring dat u 2 dreigbrieven in Sincelejo kreeg waarvan 1 brief met een kogel in (CGVS, p.18). Dat u het bestaan van deze verschillende dreigbrieven/pamfletten totaal niet ten berde bracht wanneer u daar expliciet naar gevraagd werd bij DVZ, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is immers niet meer dan logisch dat u deze opeenvolgende dreigbrieven wel degelijk ten berde zou hebben gebracht tijdens uw onderhoud bij DVZ, indien uw verklaringen erover op het CGVS zouden overeenstemmen met de werkelijkheid.

Ook uw andere verklaringen zijn niet consistent en gedetailleerd, op een aantal punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd. Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u aan dat u sinds uw geboorte tot uw vertrek naar België op hetzelfde adres in Sincelejo heeft gewoond (DVZ p. 5). Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS gevraagd wordt uw woonplaatsen op te sommen, verklaart u dat u tijdens uw studie ook in Bucaramanga heeft gewoond. U verklaart op geen enkele andere plaats gewoond te hebben (CGVS p. 4). Uit de rest van uw verklaringen blijkt echter dat u na uw studies ook bij uw vader in Chinu heeft gewoond en dat u eveneens een vijftal maanden in El Tigre heeft gewoond (CGVS p. 6, 7). Hoewel uit uw relaas blijkt dat de hoofdreken om uw land te verlaten voortvloeit uit bedreigingen naar aanleiding van uw betrokkenheid bij een lokaal project te Sincelejo, schuift u uw verblijf in El Tigre eveneens als een bewogen periode in uw leven naar voor. Aangezien uw verblijf in El Tigre bijgevolg ook een belangrijk element is in uw verzoek om internationale bescherming is het dan ook opmerkelijk dat u, wanneer u de vraag over uw woonplaatsen gesteld wordt, niet uit eigen beweging aangeeft daar een periode verbleven te hebben.

U legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de bedreigingen die u tijdens uw werkzaamheden in El Tigre ontving. U verklaart dat leden van de gewapende groepering Aguilas Negras halverwege april 2018 uw woonst in El Tigre bezochten. Wanneer u gevraagd wordt of dit de enige keer was dat zij uw huis bezochten, vertelt u dat zij er verschillende keren geweest zijn (CGVS p. 15). Nadien, wanneer de vraag naar het aantal bezoeken wordt gesteld, verklaart u echter dat dit slechts een keer gebeurd is (CGVS p. 16). Dit is een opmerkelijke tegenstrijdigheid. Gezien het om een voor u zeer ingrijpende gebeurtenis ging, kan op zijn minst verwacht worden dat u met zekerheid kan zeggen of deze bezoeken één, dan wel meerdere malen zijn voorgevallen. Daarenboven zijn uw verklaringen over uw reactie op deze bedreigingen niet consistent. Wanneer u de kans krijgt om vrijuit te vertellen over uw problemen, haalt u spontaan aan dat u er zich na de bedreigingen door de Aguilas Negras niet van bewust werd dat u het slachtoffer zou kunnen worden van een aanslag. U zegt dat u er geen aandacht aan besteedde tot uw vriend J.G. u vertelde dat ze naar u op zoek waren en dat u dan ook uit El Tigre moest vertrekken (CGVS p. 14). U vertelt dat u pas op 11 augustus 2018 naar Sincelejo vertrokken bent, omdat u eerst dacht dat het gewoon een spelletje was. In augustus zei uw vriend dan: "We zijn weg!", waarop u naar Sincelejo vertrok (CGVS p. 16). Meteen daarna verklaart u dat u al een maand eerder naar het huis van uw vader in Chinu was gegaan, omdat jullie beider levens in gevaar waren (CGVS p. 17). Uw vertrek naar het huis van uw vader in juni impliceert dat de bedreigingen die u ontving bij u toch de nodige angstgevoelens hebben veroorzaakt. Dit staat haaks op uw eerdere verklaringen als zou u de bedreigingen niet serieus genomen hebben totdat J.G. u op 11 augustus 2018 kon overtuigen dat uw leven in gevaar was. Overigens dient vastgesteld te worden dat u stelt dat u heel bang was toen de Aguilas Negras naar u huis kwamen, u herhaalt dit zelfs nadrukkelijk om dan luttele seconden later te verklaren dat u in eerste instantie dacht dat het gewoon een spelletje was (CGVS, p.15-16). Deze tegenstrijdigheden raken aan de fundamenteën van uw verzoek en tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas betreffende de gebeurtenissen in El Tigre aan.

Daarnaast slaagt u er niet in om consistent te zijn in uw verklaringen omtrent de aanslag op uw vriend J.G., aan wie u uw asielmotieven rechtstreeks koppelt. Uit de nieuwsartikels die u voorlegt en die aan het dossier toegevoegd werden, blijkt dat dit incident plaatsvond op 29 april 2019. Tijdens uw eerste interview

bij DVZ verklaart u dat deze aanslag plaatsvond toen u reeds een maand in België was (vragenlijst CGVS p. 2). Gezien u op 31 maart 2019 uit uw land vertrokken bent, zijn deze verklaringen correct. Tijdens uw interview op het CGVS plaats u deze aanslag consequent aan het einde van maart, toen u naar eigen zeggen al in België was (CGVS p. 18). U geeft aan dat deze aanslag plaatsvond een maand nadat u een dreigbrief ontving, waarin stond dat u uw activiteiten moest stopzetten en Sincelejo moest verlaten. U verklaart echter deze brief in februari ontvangen te hebben, wat de aanslag op J.G. ten laatste aan het einde van maart plaatst. Dit kan hoegenaamd niet kloppen, omdat u zoals reeds aangehaald pas op 31 maart 2019 Colombia verlaten heeft. U legt met andere woorden opnieuw tegenstrijdige verklaringen af over een belangrijk element van uw relaas.

Ter staving van uw verzoek legt u onder andere twee klachten bij het parket voor dd. 4 december 2018 en 10 januari 2019. In de klacht dd. 4 december 2018 haalt u enkel aan dat u bedreigd werd door groepen die buiten de wet om handelen. U beperkt zich tot veralgemeningen en haalt omtrent deze bedreigingen geen verdere details aan, die de basis zouden kunnen vormen voor concrete onderzoekshandelingen. Het is op basis van deze klacht volstrekt niet duidelijk door wie, op welke manier of hoe vaak u bedreigd werd. In de tweede klacht dd. 10 januari 2019 verwijst u naar de klacht dd. 4 december 2018 en verklaart u plotseling dat u deze indiende naar aanleiding van telefonische bedreigingen en sms-berichten, iets waar u in de originele klacht geen melding van maakt. In de klacht dd. 10 januari 2019 haalt u met betrekking tot uw persoonlijke situatie enkel aan dat u op 6 januari 2019 een dreigtelefoon ontving en dat u op 7 januari 2019 achtervolgd werd door mannen op een brommer. U geeft in die klacht een gans exposé over de problemen van de vertegenwoordigster van ASDEPOVUB die zich in het verleden en elders afspeelden en die niet concreet op u van toepassing zijn en u heeft het in die klacht op geen enkel moment over het project in Sincelejo waaraan u volgens uw verklaringen op het CGVS uw recente problemen koppelde alsook uw besluit om Colombia te ontvluchten. Zoals eerder al vermeld verklaarde u immers na uw verhuis naar Sincelejo geen bedreigingen meer ontvangen te hebben naar aanleiding van uw vroegere activiteiten in El Tigre (CGVS, p.20). Los van het feit dat een loutere aangifte op zich geen objectieve bewijskracht heeft over de erin vermelde gebeurtenissen, heeft u de Colombiaanse autoriteiten klaarblijkelijk niet ingelicht over de redenen van uw problemen in Sincelejo. Van het incident met de brommer, vermeld in de aangifte, maakt u tijdens het eerste interview bij DVZ geen melding, hoewel u tijdens het interview bij het CGVS verklaarde dat dit incident de directe aanleiding was voor uw beslissing om uw land te verlaten (CGVS p. 14). Gezien de achtervolging op 7 januari 2019 voor u een sleutelmoment was, mag op zijn minst verwacht worden dat u dit ook in uw eerste interview bij DVZ zou vermelden. U heeft immers verklaard bij de DVZ een goede samenvatting van uw problemen te hebben kunnen geven (CGVS p. 3). Ter ondersteuning van uw relaas legt u op 17 juli 2020 nog een attest van het parket voor dat stelt dat u opgeroepen werd om verklaringen af te leggen in het kader van het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van uw klacht met betrekking tot de bedreigingen. Dit document is niet gedateerd en het is onmogelijk de echtheid ervan te verifiëren. Daarnaast bevestigt dit document enkel dat u een klacht indiende naar aanleiding van bedreigingen, maar bevat het verder geen informatie die uw verklaringen kan ondersteunen.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat uit de recente contacten met uw familieleden blijkt dat u het met hen heeft over van alles en nog wat, en recentelijk vooral over uw gezondheid, waaruit niet blijkt dat de vrees voor uw leven bij terugkeer naar Colombia een belangrijke topic is, hetgeen gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven zou men dat redelijkerwijs nochtans kunnen verwachten (CGVS, p.13).

Gezien het geheel van de bovenstaande observaties en vaststellingen kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet bij machte een ander licht op de door het CGVS genomen conclusie te werpen, ze betreffen immers uw identiteit en opleiding, zaken die niet worden betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.1.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Verwerende partij stelt het eerstens dat verzoekende partij geen profiel van een sociaal leider zou hebben en minimaliseert haar rol en haar vrees:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij was een actief en prominent lid van het project in Sincelejo, dit wordt tevens niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij meent echter dat de vrees van verzoekende partij niet verantwoord zou zijn gezien een ander lid - met een prominentere rol - nog in het land verblijft en nog steeds opkomt voor de verkiezingen. Het feit dat verzoekende partij niet het hoogste rang had binnen het project betekent niet dat zij hierdoor minder geviséerd zou worden, of dat het gevaar voor haar leven niet reëel zou zijn. Verwerende partij trachtten onrecht de vrees van verzoekende partij te minimaliseren door haar rol binnen het project in twijfel te trekken. Zoals reeds is gebleken, zijn leden die betrokken zijn bij het project een doelwit en lopen zij een reëel gevaar voor hun leven. Zo werd de vriend van verzoekende partij verschillende keren geviséerd en ontsnapte maar net aan de moordaanslagen. Moet verzoekende partij ook eerst hetzelfde lot ondergaan alvorens verwerende partij geloof hecht aan haar vrees?

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekende partij geen enkel bewijs zou hebben voorgelegd van de gebeurtenissen en haar vrees en verwijt haar enkel haar klacht bij te politie te hebben voorgelegd:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kon enkel de klacht neerleggen omdat dat het enige tastbaar bewijs is dat zij heeft. Zij heeft uiteraard niet zomaar een klacht neergelegd bij de politie en heeft dit ook niet gedaan in functie van een latere eventuele asielaanvraag in België. Net zomin dat zij de dreigbrieven heeft gespaard of meegenomen om ze later te kunnen voorleggen aan de asielinstanties. Door dergelijke argumenten maakt verwerende partij het verzoekende partij onmogelijk om haar asielaanvraag te kunnen staven.

Wat betreft de vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen op het CGVS en DVZ merkt verzoekende partij op dat zij op de DVZ niet de mogelijkheid kreeg om alles in detail uit te leggen en telkens aangemaand werd om kort en bondig te vertellen. Zij kreeg de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail uiteen te zetten. Het is dan ook niet ernstig om haar vermeende tegenstellingen te verwijten.

Verzoekende partij heeft erg uitgebreid verteld over haar probleem en haar vrees bij terugkeer naar Colombia: p.8 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8]

p. 13 CGVS

[Ibid., p. 13]

Verzoekende partij verklaarde dat zij verschillende kleren dreigbrieven en berichten kreeg, maar dat hier niets mee werd gedaan, waardoor zij geen andere uitweg zag dan klacht te gaan neerleggen p. 9 CGVS

[Ibid., p. 9]

Verzoekende partij heeft haar vrees en haar problemen erg gedetailleerd uiteengezet. Het gaat niet op om haar verklaringen af te doen als onwaarschijnlijk en geen geloof te hechten aan haar asielrelaas en haar vrees omdat verwerende partij de gang van zaken en de gebeurtenissen weinig waarschijnlijk acht.

II.1.5. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 januari 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 27 juli 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zijn verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden in de gedetailleerdheid en geloofwaardigheid ervan, het volharden in zijn vrees voor vervolging omwille van zijn profiel en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing, waaruit genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij een actief en prominent lid was van het project in Sincelejo, hetgeen niet wordt betwist door de commissaris-generaal, en voert aan dat het loutere feit dat hij niet de hoogste rang had binnen het project, niet betekent dat hij hierdoor minder geïsoleerd zou worden of het gevaar voor zijn leven minder reëel zou zijn, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat leden van het project een doelwit vormen en een reëel gevaar voor hun leven lopen. De Raad wijst er echter op dat verzoeker er met dit verweer aan voorbijgaat dat uit het geheel van zijn verklaringen en de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de leider van het project, J.G., thans nog steeds zijn werkzaamheden in het kader van dit project verderzet, hetgeen verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de bedreigingen die hij koestert ondermijnt. Dit geldt temeer nu uit het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en correcte motieven kan blijken dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van zijn deelname aan het project in Sincelejo.

Bovendien gaat verzoeker er met zijn verweer aan voorbij dat, hoewel verzoekers deelname aan het project in Sincelejo inderdaad in de huidige stand van het onderzoek niet wordt betwist, niet kan worden aangenomen dat verzoeker kan beschouwd worden als een sociaal leider. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoekers kortstondige deelname aan het project in Sincelejo niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, temeer nu hij er blijkens de overige pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing niet in slaagt om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in het kader van dit project aannemelijk te maken.

Verzoekers verweer dat hij enkel de klacht bij de politie kon neerleggen ter staving van zijn relaas omdat dit het enige bewijs is waarover hij beschikt, merkt de Raad op dat dit verweer klemmt met de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij verschillende dreigbrieven heeft ontvangen, zodat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen afdoende verklaring kon bieden voor het op dat moment ontbreken van verdere bewijsstukken ter staving van zijn relaas. Waar verzoeker nog stelt dat hij geen klacht neerlegde bij de politie of dreigbrieven heeft “gespaard” in functie van zijn verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad er nog op dat dergelijke algemene beweringen geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waarom de door hem neergelegde klacht en dreigbrief niet worden aanvaard ter staving van zijn relaas.

Het verzoekschrift tracht verder de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren door te stellen dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om kort en bondig te zijn en aldus niet voldoende tijd kreeg om alles in detail uiteen te zetten, alsook dat hem werd meegedeeld dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. De Raad merkt op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze elementen gedetailleerd en correct weergeeft. Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden aan hem voorgelezen. Hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Verzoeker verklaarde daarenboven bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat het interview bij aanvang van de procedure goed was verlopen en hij alles heeft kunnen zeggen over zijn problemen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2-3). Het verweer in het verzoekschrift biedt dus geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw relaas blijkt dat de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit Colombia de bedreigingen zijn die u ontving naar aanleiding van uw betrokkenheid bij het project van uw vriend J.G. in Sincelejo. Wanneer u gevraagd werd of u na uw verhuis uit El Tigre naar Sincelejo nog bedreigingen ontvangen had naar aanleiding van uw vroegere activiteiten in El Tigre, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.20). U verklaart dat het project in El Tigre geen uitstaans had met het project in Sincelejo (CGVS, p.8-9).

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat uw activiteiten voor het project in Sincelejo effectief nefaste gevolgen voor uzelf zouden hebben. U geeft zelf aan dat uw vriend J.G. de leiding had over dit project (CGVS, p. 10). Ook uit de bestanden op de door u voorgelegde USBstick blijkt dat het J.G. is die de leiding heeft over het project en die dan ook het meest in de kijker loopt. Hoewel u enkele artikels voorlegt waar uit blijkt dat J.G. op zondag 29 april 2019 in het been geschoten werd, geeft u aan dat u nog contact heeft met hem en dat het goed met hem gaat.

Hij woont nog steeds in Sincelejo en is zelfs opgekomen voor de gemeenteraadsverkiezingen aldaar (CGVS, p. 11,12). Uit nazicht van de facebookpagina van J.G. (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots) blijkt dat hij zijn werkzaamheden als sociaal leider nog steeds verderzet en nog steeds regelmatig video's van zijn activiteiten deelt op sociale media.

Het feit dat J.G., die u zelf aanduidt als de leider van het project, zijn werkzaamheden tot op de dag van vandaag kan verderzetten, haalt de vrees die u koestert naar aanleiding van de door u ontvangen bedreigingen terdege onderuit. Bovendien dient in dit verband aangestipt te worden dat u zichzelf ook portretteert als een sociaal leider en daarom een beroep doet op internationale bescherming (CGVS, p.16, 20-21, dvz, Vragenlijst CGVS, vraag 3). In het licht van het voorgaande hoeft het weinig betoog wanneer het CGVS concludeert dat u niet beschouwd kunt worden als een Colombiaans sociaal leider. Het loutere feit een ondersteunende rol te spelen bij een project maakt iemand niet tot een sociaal leider. Van een sociaal leider kan leiderschap worden verwacht, zoals u zelf trouwens ook zegt 'het is een leider, het woord zegt het zelf' (CGVS, p.20). Volledigheidshalve kan omtrent uw vermeend profiel als sociaal leider worden gesteld dat u niet in staat blijkt te zijn om ter staving van uw beweringen afdoende documentatie voor te leggen die een dergelijk profiel zou kunnen aantonen. Integendeel, uit alles wat u verklaart en uit de bewijsstukken die u neerlegt, blijkt dat het uw vriend J.G. is die aanspraak lijkt te maken op de titel van 'sociaal leider'. Uw loutere kortstondige betrokkenheid bij een project volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Wat betreft voorgenoemde bedreigingen komt u bovendien niet verder dan blote beweringen en legt u geen enkel betrouwbaar bewijs voor. In verband met deze feiten, die aan de grondslag liggen van uw beweerde vrees, legt u in eerste instantie slechts één document neer: een klacht die u hebt ingediend bij het parket op 10 januari 2019. Als bijlage bij dit document werd er onder meer een kopie van de klacht die door u werd neergelegd bij het parket op 4 december 2018 toegevoegd. In beide documenten staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare, verifieerbare, externe bron en maakt evenmin melding van vaststellingen die werden gedaan tijdens het onderzoek. De verklaringen die u in deze documenten geeft zijn vaag en bevatten geen enkel concreet element dat verder onderzoek mogelijk kan maken. De verklaringen die u geeft voor het ontbreken van verdere bewijsstukken zijn bovendien niet afdoende. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u ten minste drie dreigbrieven heeft ontvangen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u deze brieven niet kunt voorleggen, geeft u aan dat ze zich alle drie in het huis van uw vader bevinden, maar dat ze helaas verloren zijn gegaan (CGVS, p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u op 17 juli 2020 alsnog een foto van een dreigbrief voor kan leggen, die niet gedateerd is en waarvan de echtheid op geen enkele manier nagegaan kan worden. Op de vraag waarom u deze dreigbrieven, die toch belangrijke bewijsstukken zijn van uw problemen, niet heeft meegenomen bij uw vertrek, antwoordt u dat de migratiediensten ze zouden afnemen en rapporteren (CGVS, p. 19). Dit argument snijdt geen hout. Indien u daadwerkelijk zou vrezen dat de fysieke documenten zouden worden afgenomen, had u op zijn minst een digitale kopie van de brieven kunnen voorzien. Hiertoe bent u duidelijk voldoende technologisch onderlegd. Wanneer u gevraagd wordt of u eventuele screenshots van de bedreigingen via sms kan voorleggen, antwoordt u dat dat niet kon vanwege de 3G-technologie op uw telefoon (CGVS, p. 19). Deze 3G-technologie heeft echter geen invloed op de mogelijkheid van uw telefoon om screenshots te nemen. Deze vage verklaringen voor het ontbreken van bewijsstukken zijn des te meer frappant, gezien u aangeeft dat u al sinds het incident op 7 januari 2020 het plan had om naar België te komen (CGVS, p. 14). U heeft dus meer dan twee maanden de tijd gehad om de nodige bewijsstukken te verzamelen. Uw laatste dreigbrief ontving u in februari 2019, dus nadat u het idee had opgevat om asiel aan te vragen. Het is dan ook opmerkelijk dat u zelfs deze brief, of een eventuele kopie ervan, niet onmiddellijk kan voorleggen. Het mag bovendien verbazing wekken dat u gezien de door u geschetste context in het geheel niet bij machte bent eensluidende verklaringen af te leggen over het aantal dreigbrieven of pamfletten dat u kreeg. In dit verband kan batig verwezen worden naar de verklaringen die u aflegde bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u verklaarde slechts één pamflet gekregen te hebben in Colombia, u toen immers gevraagd hoe u bedreigd werd, antwoordde u bij DVZ dat er een pamflet in uw huis achtergelaten werd, meer bepaald in december 2018. U toen verder gevraagd of u nog andere bedreigingen kreeg, naast dit ene pamflet, antwoordde u 'sms'jes van onbekenden', niks meer niks minder (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, d.d.1/7/2019). Indien u in werkelijkheid meer dan één dreigbrief of pamflet zou hebben gekregen lijkt het niet meer dan normaal dan dat u dat ook al bij DVZ zou vermeld hebben, hetgeen u niet deed. Het valt dan ook nauwelijks ernstig te nemen dat u op het CGVS plots verklaart dat u 2 (dreig) brieven zou hebben gekregen in april 2018 in El Tigre (CGVS, p.15). Vervolgens heeft u het op het CGVS over een dreigbrief die u in februari 2019 in Sincelejo kreeg (CGVS, p.17), om vreemd genoeg te landen op de verklaring dat u 2 dreigbrieven in Sincelejo kreeg waarvan 1 brief met een kogel in (CGVS, p.18). Dat u het bestaan van deze verschillende dreigbrieven/pamfletten totaal niet ten berde bracht wanneer u daar expliciet naar gevraagd werd bij DVZ, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is immers niet meer dan logisch dat u deze opeenvolgende dreigbrieven wel degelijk ten berde zou hebben gebracht tijdens uw onderhoud bij DVZ, indien uw verklaringen erover op het CGVS zouden overeenstemmen met de werkelijkheid.

Ook uw andere verklaringen zijn niet consistent en gedetailleerd, op een aantal punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd. Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u aan dat u sinds uw geboorte tot uw vertrek naar België op hetzelfde adres in Sincelejo heeft gewoond (DVZ p. 5). Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS gevraagd wordt uw woonplaatsen op te sommen, verklaart u dat u tijdens uw studie ook in Bucaramanga heeft gewoond. U verklaart op geen enkele andere plaats gewoond te hebben (CGVS p. 4). Uit de rest van uw verklaringen blijkt echter dat u na uw studies ook bij uw vader in Chinu heeft gewoond en dat u eveneens een vijftal maanden in El Tigre heeft gewoond (CGVS p. 6, 7). Hoewel uit uw relaas blijkt dat de hoofdrede om uw land te verlaten voortvloeit uit bedreigingen naar aanleiding van uw betrokkenheid bij een lokaal project te Sincelejo, schuift u uw verblijf in El Tigre eveneens als een bewogen periode in uw leven naar voor. Aangezien uw verblijf in El Tigre bijgevolg ook een belangrijk element is in uw verzoek om internationale bescherming is het dan ook opmerkelijk dat u, wanneer u de vraag over uw woonplaatsen gesteld wordt, niet uit eigen beweging aangeeft daar een periode verbleven te hebben.

U legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de bedreigingen die u tijdens uw werkzaamheden in El Tigre ontving. U verklaart dat leden van de gewapende groepering Aguilas Negras halverwege april 2018 uw woonst in El Tigre bezochten. Wanneer u gevraagd wordt of dit de enige keer was dat zij uw huis bezochten, vertelt u dat zij er verschillende keren geweest zijn (CGVS p. 15). Nadien, wanneer de vraag naar het aantal bezoeken wordt gesteld, verklaart u echter dat dit slechts een keer gebeurd is (CGVS p. 16). Dit is een opmerkelijke tegenstrijdigheid. Gezien het om een voor u zeer ingrijpende gebeurtenis ging, kan op zijn minst verwacht worden dat u met zekerheid kan zeggen of deze bezoeken één, dan wel meerdere malen zijn voorgevallen. Daarenboven zijn uw verklaringen over uw reactie op deze bedreigingen niet consistent. Wanneer u de kans krijgt om vrijuit te vertellen over uw problemen, haalt u spontaan aan dat u er zich na de bedreigingen door de Aguilas Negras niet van bewust werd dat u het slachtoffer zou kunnen worden van een aanslag. U zegt dat u er geen aandacht aan besteedde tot uw vriend J.G. u vertelde dat ze naar u op zoek waren en dat u dan ook uit El Tigre moest vertrekken (CGVS p. 14). U vertelt dat u pas op 11 augustus 2018 naar Sincelejo vertrokken bent, omdat u eerst dacht dat het gewoon een spelletje was. In augustus zei uw vriend dan: "We zijn weg!", waarop u naar Sincelejo vertrok (CGVS p. 16). Meteen daarna verklaart u dat u al een maand eerder naar het huis van uw vader in Chinu was gegaan, omdat jullie beider levens in gevaar waren (CGVS p. 17). Uw vertrek naar het huis van uw vader in juni impliceert dat de bedreigingen die u ontving bij u toch de nodige angstgevoelens hebben veroorzaakt. Dit staat haaks op uw eerdere verklaringen als zou u de bedreigingen niet serieus genomen hebben totdat J.G. u op 11 augustus 2018 kon overtuigen dat uw leven in gevaar was. Overigens dient vastgesteld te worden dat u stelt dat u heel bang was toen de Aguilas Negras naar u huis kwamen, u herhaalt dit zelfs nadrukkelijk om dan luttele seconden later te verklaren dat u in eerste instantie dacht dat het gewoon een spelletje was (CGVS, p.15-16). Deze tegenstrijdigheden raken aan de fundamenteën van uw verzoek en tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas betreffende de gebeurtenissen in El Tigre aan.

Daarnaast slaagt u er niet in om consistent te zijn in uw verklaringen omtrent de aanslag op uw vriend J.G., aan wie u uw asielmotieven rechtstreeks koppelt. Uit de nieuwsartikels die u voorlegt en die aan het dossier toegevoegd werden, blijkt dat dit incident plaatsvond op 29 april 2019. Tijdens uw eerste interview bij DVZ verklaart u dat deze aanslag plaatsvond toen u reeds een maand in België was (vragenlijst CGVS p. 2). Gezien u op 31 maart 2019 uit uw land vertrokken bent, zijn deze verklaringen correct. Tijdens uw interview op het CGVS plaats u deze aanslag consequent aan het einde van maart, toen u naar eigen zeggen al in België was (CGVS p. 18). U geeft aan dat deze aanslag plaatsvond een maand nadat u een dreigbrief ontving, waarin stond dat u uw activiteiten moest stopzetten en Sincelejo moest verlaten. U verklaart echter deze brief in februari ontvangen te hebben, wat de aanslag op J.G. ten laatste aan het einde van maart plaatst. Dit kan hoegenaamd niet kloppen, omdat u zoals reeds aangehaald pas op 31 maart 2019 Colombia verlaten heeft. U legt met andere woorden opnieuw tegenstrijdige verklaringen af over een belangrijk element van uw relaas.

Ter staving van uw verzoek legt u onder andere twee klachten bij het parket voor dd. 4 december 2018 en 10 januari 2019. In de klacht dd. 4 december 2018 haalt u enkel aan dat u bedreigd werd door groepen die buiten de wet om handelen. U beperkt zich tot veralgemeningen en haalt omtrent deze bedreigingen geen verdere details aan, die de basis zouden kunnen vormen voor concrete onderzoekshandelingen. Het is op basis van deze klacht volstrekt niet duidelijk door wie, op welke manier of hoe vaak u bedreigd werd. In de tweede klacht dd. 10 januari 2019 verwijst u naar de klacht dd. 4 december 2018 en verklaart u plotseling dat u deze indiende naar aanleiding van telefonische bedreigingen en sms-berichten, iets waar u in de originele klacht geen melding van maakt. In de klacht dd. 10 januari 2019 haalt u met betrekking tot uw persoonlijke situatie enkel aan dat u op 6 januari 2019 een dreigtelefoon ontving en dat

u op 7 januari 2019 achtervolgd werd door mannen op een brommer. U geeft in die klacht een gans exposé over de problemen van de vertegenwoordigster van ASDEPOVUB die zich in het verleden en elders afspeelden en die niet concreet op u van toepassing zijn en u heeft het in die klacht op geen enkel moment over het project in Sincelejo waaraan u volgens uw verklaringen op het CGVS uw recente problemen koppelde alsook uw besluit om Colombia te ontvluchten. Zoals eerder al vermeld verklaarde u immers na uw verhuis naar Sincelejo geen bedreigingen meer ontvangen te hebben naar aanleiding van uw vroegere activiteiten in El Tigre (CGVS, p.20). Los van het feit dat een loutere aangifte op zich geen objectieve bewijskracht heeft over de erin vermelde gebeurtenissen, heeft u de Colombiaanse autoriteiten klaarblijkelijk niet ingelicht over de redenen van uw problemen in Sincelejo. Van het incident met de brommer, vermeld in de aangifte, maakt u tijdens het eerste interview bij DVZ geen melding, hoewel u tijdens het interview bij het CGVS verklaarde dat dit incident de directe aanleiding was voor uw beslissing om uw land te verlaten (CGVS p. 14). Gezien de achtervolging op 7 januari 2019 voor u een sleutelmoment was, mag op zijn minst verwacht worden dat u dit ook in uw eerste interview bij DVZ zou vermelden. U heeft immers verklaard bij de DVZ een goede samenvatting van uw problemen te hebben kunnen geven (CGVS p. 3). Ter ondersteuning van uw relaas legt u op 17 juli 2020 nog een attest van het parket voor dat stelt dat u opgeroepen werd om verklaringen af te leggen in het kader van het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van uw klacht met betrekking tot de bedreigingen. Dit document is niet gedateerd en het is onmogelijk de echtheid ervan te verifiëren. Daarnaast bevestigt dit document enkel dat u een klacht indiende naar aanleiding van bedreigingen, maar bevat het verder geen informatie die uw verklaringen kan ondersteunen.

Tot slot kan nog toegevoegd worden dat uit de recente contacten met uw familieleden blijkt dat u het met hen heeft over van alles en nog wat, en recentelijk vooral over uw gezondheid, waaruit niet blijkt dat de vrees voor uw leven bij terugkeer naar Colombia een belangrijke topic is, hetgeen gezien de door u naar voren geschoven asielmotieven zou men dat redelijkerwijs nochtans kunnen verwachten (CGVS, p.13).

Gezien het geheel van de bovenstaande observaties en vaststellingen kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet bij machte een ander licht op de door het CGVS genomen conclusie te werpen, ze betreffen immers uw identiteit en opleiding, zaken die niet worden betwist."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 7 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 27 juli 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015, als de COI Focussen *"République de Colombia: Situation sécuritaire"* van 7 juni 2018 en *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP